

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	ความหวังของผู้คิดเชื่อเอชไอวี	
ชื่อผู้เขียน	นางสาวเรณูการ์ ทองคำรอด	
พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คาราวรรณ ตะปินตา	ประธานกรรมการ
	อาจารย์ ดร. พิภูล นันทชัยพันธ์	กรรมการ
	รองศาสตราจารย์ วิลาวัณย์ เสนารัตน์	กรรมการ
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วาภูมิ ฟองแก้ว	กรรมการ

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหวังของผู้คิดเชื่อเอชไอวี เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของความหวัง การให้ความหมายและความสำคัญของความหวัง สิ่งที่มีหวัง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวัง และวิธีการในการคงไว้ซึ่งความหวัง เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงตามคุณสมบัติที่ได้กำหนดไว้ จำนวน 30 ราย โดยเป็นผู้คิดเชื่อเอชไอวีที่มารับบริการ ณ สำนักงานส่งเสริมสุขภาพ แผนกพันธุจักษุศาสตร์ มูลนิธิสภาคริสตจักรในประเทศไทย และทุกรายเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้คิดเชื่อเอชไอวีในชุมชน รวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ในช่วงเดือนมิถุนายน - สิงหาคม พ.ศ 2541 โดยวัดความหวังทั้งหมด 3 ครั้ง ในช่วงระยะเวลา 6 สัปดาห์ ด้วยดัชนีชี้วัดความหวังของเฮิร์ท (Herth Hope Index) ปี ค.ศ 1992 และใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อศึกษาประเด็นต่างๆของความหวัง

วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยความหวังภายในระยะเวลา 6 สัปดาห์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนความหวังค่อนข้างต่ำและไม่มีเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนเฉลี่ยความหวังที่วัดได้ทั้ง 3 ครั้งในช่วงระยะเวลา 6 สัปดาห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความหมายและความสำคัญของความหวังว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคลของมนุษย์ทุกคน ความหวังเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการคงอยู่ของชีวิต ความหวังหมายถึงการมีจุดมุ่งหมายของชีวิต และความหวังทำให้เกิด

กำลังใจ สำหรับสิ่งที่มีหวังของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้มี 8 ประการ ได้แก่ การมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง การมีกำลังใจและจิตใจที่เข้มแข็ง การมีชีวิตอยู่ยืนยาว การใช้เวลาที่เหลืออยู่อย่างมีคุณค่ามากที่สุด การมีความสุขของบุคคลสำคัญในชีวิต การมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างตนกับบุคคลรอบข้าง ความพอเพียงของรายได้ และการมีวิธีการรักษาการติดเชื้อเอชไอวี/โรคเอดส์ที่ได้ผล

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวังที่พบในการศึกษานี้มี 5 ประการ ได้แก่ การรับรู้ต่อภาวะสุขภาพในปัจจุบัน ความรู้สึกที่สามารถควบคุมสถานการณ์ในชีวิตของตนเองได้ การสนับสนุนทางสังคม ความสำนึกในคุณค่าของตนเอง และความเชื่อทางศาสนา - สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนนับถือ วิธีการคงไว้ซึ่งความหวังที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้ ได้แก่ การสร้างกำลังใจให้กับตนเอง และการแสวงหาความหวังใหม่ๆ ในเรื่องที่มีความเป็นไปได้มากขึ้น

ผลการศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการพยาบาล และเป็นแนวทางในการวางแผนการพยาบาล เพื่อสร้างเสริมและคงไว้ซึ่งความหวังในผู้ติดเชื้อเอชไอวีต่อไป